

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsŽ-3561/20-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Ante Galića, članova vijeća te više sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, R. F. Mihanovića 9, Zagreb, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: 2 UsI-559/2020-6 od 14. srpnja 2020., na sjednici vijeća održanoj 4. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: 2 UsI-559/2020-6 od 14. srpnja 2020.

Obrazloženje

Presudom Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: 2 UsI-559/2020-6 od 14. srpnja 2020. odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-08/19-01/1437, urbroj: 376-05-20-5 od 31. ožujka 2020.

Protiv navedene presude tužitelj je podnio žalbu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

Tužitelj navodi da je presuda donesena bez održavanja javne rasprave iako je u tužbi zatraženo održavanje rasprave. Smatra da s obzirom da nije održao raspravu, prvostupanjski sud nije omogućio tužitelju da se očituje o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet upravnog spora te je počinjena bitna povreda sudskog postupka.

Dodaje da je prvostupanjski sud donio presudu na temelju iskaza tuženika i ništetnog ugovora (ugovora o čijim se odredbama nije pregovaralo). Iz presude proizlazi da telekomunikacijski operatori koji s korisnikom usluga sklope ugovor na daljinu ne moraju ispuniti ugovorenu obvezu, ali mogu tražiti plaćanje usluge u punom iznosu. Ističe da je sud propustio utvrditi da d.d. nije ispunio svoju ugovornu obvezu. Ponavlja da je po uključenju usluge brzina interneta bila oko 15Mbps, naknadno je brzina interneta smanjena 44%, stoga je tužitelj smanjio naknadu koja se odnosi na internet za 44%.

Smatra da je presuda donesena na temelju pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Stoga tužitelj predlaže da Visoki upravni sud usvoji žalbu, poništi pobijanu presudu i sam riješi upravnu stvar, podredno predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tuženik navodi da je ugovorom određena maksimalna i minimalna brzina internet usluge sukladno članku 37. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga („Narodne novine“ 154/11., 149/13., 82/14., 24/15., 42/16. i 68/19.). U konkretnom slučaju tužitelj je imao i pisanu informaciju da će mu se, sukladno poslovnoj politici operatora, omogućiti veća brzina od ugovorene, ako to bude moguće. Navedenim je operator tužitelju transparentno komunicirao uvjete pružanja usluge koji su jednaki za sve korisnike i javno dostupni. Napominje da je operator obavezan poštivati isključivo uvjete pružanja usluge i brzine definirane pretplatničkim ugovorom. Na navedene uvjete je tužitelj pristao.

Predlaže da Visoki upravni sud odbije žalbu tužitelja i potvrdi prvostupanjsku presudu. Žalba nije osnovana.

Ispitivanjem pobijane prvostupanjske presude sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.; dalje: ZUS) utvrđeno je da ne postoje žalbeni razlozi zbog kojih se presuda pobija.

Rješenjem tuženika od 31. ožujka 2020. odbijen je zahtjev tužitelja za rješavanje spora između tužitelja, kao korisnika i operatora d.d.

Postupak koji je prethodio ovom upravnom sporu pokrenut je po zahtjevu tužitelja za rješavanje spora po njegovu prigovoru zbog smanjene brzine interneta od brzine u odnosu na onu koja je ugovorena. Tužitelj je tvrdio da je ugovorena brzina interneta 16 Mbps, a mjerenje aplikacijom HAKOM-a u studenom 2019. potvrđuje da je brzina oko 9 Mbps, što je znatno ispod ugovorene brzine.

U postupku pred prvostupanjskim sudom utvrđeno je da je tužitelj s operatorom d.d. 14. ožujka 2018. putem sredstva daljinske komunikacije sklopio ugovor broj 1894714436 za paket usluga TV INT TEL Extra te mu je omogućen telefonski priključak, širokopojasni pristup internetu brzine 4/0,5 Mbps uz FlatRATE paket internet prometa, digitalna televizija, samoinstalacija opreme od strane tužitelja te korištenje opreme potrebne za funkcionalnost paketa koja je u vlasništvu operatora. Minimalna brzina širokopojasnog pristupa internetu koja će biti isporučena je 2,8/0,35 Mbps.

Prvostupanjski sud je uvidom u potvrdu o sklopljenom ugovoru o pružanju usluga od 14. ožujka 2018. utvrdio da je tužitelj upoznat sa svim glavnim obilježjima ugovorne usluge, pa tako i o maksimalnoj (4/0,5 Mbps) i minimalnoj (2,8/0,35 Mbps) brzini širokopojasnog pristupa internetu koju je operator obavezan isporučivati u okviru ugovorenog paketa usluga. Također, utvrđeno je da je tužitelj obavješten da će mu se kao pogodnost, ovisno o tehničkim mogućnostima parice, isporučiti maksimalna moguća brzina interneta, uz osiguravanje stabilnosti pružanja usluga (do 16/0,75 Mbps).

Tužitelj tijekom upravnog spora i postupka ističe nespornu činjenicu da je brzina interneta tijekom studenoga 2019. iznosila 9 Mbps.

Prvostupanjski sud je utvrdio da je usluga i brzina širokopojasnog pristupa internetu u skladu s pretplatničkim ugovorom i tehničkim mogućnostima infrastrukture.

Visoki upravni sud prihvaća utvrđeno činjenično stanje od strane prvostupanjskog suda, jer po ocjeni Suda, tužiteljevim žalbenim navodima nisu dovedene u sumnju odlučne činjenice kako ih je utvrdio prvostupanjski sud, a imajući na umu i utvrđeno činjenično stanje u provedenom upravnom postupku.

Na tako utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo, članak 41. stavke 1., 3. i 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.).

Člankom 41. stavcima 1., 3. i 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama između ostalog je propisano da se prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih

komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju njihovim međusobnim ugovorom (pretplatnički ugovor). Pretplatnički ugovori temelje se na općim uvjetima poslovanja operatora i cjeniku usluga. Sastavni dio pretplatničkog ugovora čine opći uvjeti poslovanja, uvjeti korištenja usluga i cjenik usluga za koje se taj ugovor sklapa.

Polazeći od prava i obveza koje ugovorne strane prihvaćaju pri sklapanju ugovora za uslugu u javnoj komunikacijskoj mreži, prvostupanjski je sud ocijenio pravilnim zaključak tuženika da u konkretnom slučaju ne postoji zakonska osnova za usvajanje tužiteljeva zahtjeva. Nakon uvida u priležuću dokumentaciju, prvostupanjski sud je utvrdio da je usluga i brzina širokopojasnog pristupa internetu u skladu s pretplatničkim ugovorom i tehničkim mogućnostima infrastrukture. Stoga zaključuje da nisu povrijeđena prava tužitelja iz pretplatničkog odnosa s d.d.

Prvostupanjski sud je, s obzirom na sadržaj tužbe, utvrdio da u konkretnom slučaju nisu sporne činjenice, već primjena materijalnog prava te zaključio da postoje osnove za rješavanje predmetnog spora bez održavanja rasprave, unatoč činjenici da je tužitelj u tužbi predložio održavanje rasprave, čime je postupio suprotno odredbi članka 36. točke 4. ZUS-a. Navedenom odredbom propisano je da sud može presudom riješiti spor bez rasprave ako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke u tužbi ili u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave. Međutim, ta povreda prvostupanjskog suda, sama po sebi, ne dovodi do takve nezakovitosti osporavane presude koji bi zahtijevala njeno stavljanje izvan snage. S obzirom na činjenično stanje spisa, izjašnjavanje tužitelja na raspravi nije bilo potrebno, pa ovaj Sud ne nalazi da se radi o povredi koja bi utjecala na zakonitost i pravilnost presude.

Prvostupanjski sud je u obrazloženju presude odgovorio na sve navode tužitelja istaknute u tužbi, obrazlažući razloge zbog kojih smatra iste neosnovanim, a tužiteljevim žalbenim navodima nisu dovedene u sumnju odlučne činjenice kako ih je utvrdio prvostupanjski sud.

Prigovori istaknuti u žalbi su neosnovani i bez utjecaja na drugačije rješavanje predmetne upravne stvari, pogotovo budući da se radi o istim prigovorima koje je tužitelj isticao i u postupku pred prvostupanjskim sudom, o kojima se prvostupanjski sud očitovao, a s čijim zaključcima se slaže i ovaj Sud.

Budući da ne postoje razlozi zbog kojih tužitelj pobija prvostupanjsku presudu, kao ni razlozi na koje Sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju članka 73. stavka 1. ZUS-a, to je na temelju članka 74. stavka 1. ZUS-a žalba odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda.

U Zagrebu 4. veljače 2021.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpisane ovlaštena službenik:

